

column
Myrthe
Meester

Myrthe Meester is afgestudeerd filosofe en publiceert artikelen over kunst, filosofie en klassieke muziek in diverse tijdschriften.

Een handvol leven

Als klein kind raakte ik in extase als ik een kuikentje vast mocht houden. Mijn moeder deed voor hoe ik een kommetje van mijn handen moest maken, zodat ik het diertje niet zou pletten. Uit een klein gaatje tussen duim en wijsvinger stak zijn lichtgele pluizenhoofdje verduasd de wereld in, soms oorverdovend piepend.

Later, als tiener, mocht ik ook eens een gestrand musje vasthouden in het holletje van mijn handen. Dat was extra bijzonder, want zijn wilde gespartel herinnerde me eraan dat dit vrije, ongetemde leventje niet bedoeld was voor mensenvingers. Hem tóch even aanraken, voelde als een magisch privilege. Onder mijn vingers klopte zijn doodsbanige hartje als een razende, en het was voor ons allebei een verademing toen ik mijn gevouwen hand in de achtertuin voorzichtig opende. Even bleef hij trillend op mijn handpalm zitten, alsof zoveel plotselinge vrijheid hem duizelde, waarna hij resoluut zijn bruine vleugeltjes uitsloeg.

De laatste tijd ben ik begonnen plaatjes te verzamelen van vogels in handen, een beeld dat voor mij haast een symbolische lading heeft. Op het schilderij 'Kind of Blueish' van de Ierse kunstenaar Ciarán Murphy zie je drie parkietjes in een kommetje van mensenhanden zitten, waar ze zich behaaglijk hebben neergevleid alsof het een nestje is. De respectvolle, open houding van die handen raakt mij. Ik ontwaar daarin een ontvankelijke levenshouding, een uitnodiging aan de naakte werkelijkheid om zich te laten aanraken, voorzichtig en teder, zonder haar te beschadigen. Het is hoe ik zelf zou willen leven, maar ook hoe een hoogsensitief persoon volgens mij van nature in het leven staat.

Ook het schilderij 'Unverwüstlich' van de Duitse kunstenaar Kristina Schuldt heeft een plekje gekregen in mijn collectie beelden van 'ontvankelijke handen'. De hand in Schuldts schilderij houdt alleen geen vogel vast, maar een plukje wilde bloemen. Ze zijn verwijderd bij het onkruid wieden, maar hebben bij nader inzien hun eigen charme. Als ik ernaar kijk, voel ik een verzengende levensdrift uitgaan van zowel de gulzige worstenvingers als de kronkelende bloemen, felgroen en 'onverwoestbaar', die voor hun leven vechten in een laatste, fel bloeiende eruptie.

Toch heeft Schuldts schilderij ook een zekere wreedheid, want de bloemen zijn geplukt en zullen dus – ondanks de titel – uiteindelijk sterven. Dat is anders in 'Thicket', nog een schilderij van Ciarán Murphy. Daarin zie je de ruggen van twee (door de maan beschenen?) spierwitte handen boven het struikgewas zweven, geopend en tastend, maar zonder iets vast te grijpen, te beschadigen of uit te rukken. Zij laven zich simpelweg aan de nabijheid van de planten, waarvan ze het mysterieuze levenssap 'indrinken' via hun vingertoppen – wederom een mooi symbool voor de ontvankelijke levenshouding van een HSP.